

A MAGYAR TÖRTÉNELEM VÁZLATA

Irta: BODÓ FERENC

A magyar nép történelme iskolapéldája a dunai népek sorsának. Előfutár, — nomád törzsei a népvándorlás természetes útján, de *alaposan elkésve* kerültek Ázsiából Európa közepébe. A harmadik harmadába érkezett európai középkor népei ez időben már, kifejlett földművelésükkel helyhez kötött hűbéri rendszerük legszebb férfikorába érkeztek. A közékük cseppent nomád, állattenyésztő magyaroknál viszont javában virágzott az idejétmult patriarkalizmus s bizonyos mértékben: az ős-kommunizmus. *Ebből a gazdasági és politikai ellenmondásból keletkezett azután az a történelmi vihar, amely a magyarság első európai évszázadait tépázta.* A Duna—Tisza völgyében való állandó letelepülés egyszerre kifejlesztette a már nomádságban is meglevő, de az uralkodó osztály harci szervezete és ebből fakadó bizonyos fokú hasznossága miatt még erősen palástolt, *az új helyzetben azonban egymással szembenálló társadalmi osztályait.* A királysággá szilárdult államhatalom a kor szükségletei miatt a harci osztály kezébe s ennek következményeként a *termelő osztály társadalmi szolgaságba került.*

Az Árpádházi uralkodók kora szüntelen véres társadalmi harc az idegen feudálisokkal egyre szabadabban keveredő s érdekekben közösködő, mind biztosabb hűbéri tulajdont akaró uralkodó osztály és az új urak ellen mindhalálig küzdő, vagyonközösséget visszasíró, hűbéri szolgaságba került magyar nép többsége között.

A középkor végén különben általánossá vált a jobbagyság szabadságharca Európában. Csak míg egyebütt, nyugatabbra, a parasztság küzdelme, a külháborúkból élő hűbéri rendszer előregedése miatt, ha évszázadok alatt is, de végeredményben egy még magasabb társadalmi osztály: *a városi polgárság* megszületését eredményezte, addig az újabb és újabb háborúk: tatárjárás, szláv, germán hódítások, a rettenetes török pusztítás foratagába került magyar feudalizmus *egyre nagyobb* életjogot követelt magának s egyre biztosabban gázolta le, részben a saját, részben az ország idegen elnyomóinak zászlaja alatt a rabszolgává vált magyar nép évszázadonként kiújult szabadságharcait.

Az Árpád-korabeli pogányok és a Dózsa Györgyök igazán csak ma világosodó, hősi figurája végigdiszít a magyar történelem nagy tablóját. S jellemző a magyar történetírásra, amit pl. a püspökölő pogány vezérekből csinált. Ezek az eldobni kényszerített ősi vagyonközösségért harcászott nép vezeterei voltak s mert *a felvenni ugyancsak kényszerített kereszténység volt a társadalmi és politikai megnyilvánulása az elnyomóként jelentkező új rendnek, ezért harcukat a kereszténység ellen irányították.* Ebből viszont a derék történészek azt állapították meg, hogy egy jobb, sőt az egyetlen üdvözítő vallás ellen dogmai okokból kapálóztak a pogányok és tisztán csak a Szentlélek elfogadtatása miatt kellett felnégyeltetni őket. És nem azért, mert a vagyonközösséget tűzték a zászlajukra.

A népvándorlás legutolsó jazig, kun, tatár hullámai, amik mind végzetesen gátolták a középkori Magyarország normális fejlődését, folytatódottak a Árpádok után jövő idegen uralkodóházak idegen hódításo-

kat jelentő bonyodalmaiban s amikor az végre beállhatott volna az európai kórusba a hallatlan gazdasági, társadalmi és politikai fejlődést jelentő újkor elején, *évszázadokig szabályosan felfüggeszteni kényszerült állami létét a török hódoltság miatt.*

Nem volt elég a magyar népnek, hogy évszázadokat késett a többi európai népekhez képest népvándorlásával, de még újabb három évszázadot kényszerült elveszteni a török bonyodalmak következtében. S amikor ezekből, újabb bajok forrásaként, de elsősorban saját gyengesége miatt: *idegen segítséggel felszabadult, a török cseberből a Habsburg-vederébe került.* Ezek az idegen elnyomatások elsősorban gazdaságilag éreztették hatásukat az országon, amennyiben a tatároktól az osztrákokig: *mind kirabolták.* Elhordták termelvényeit, megbénították termelő erőt s még legfőbb társadalmi kincsét: termelő emberanyagát is elhurcolták rabszolgának, katonának. S ami ebből a gazdasági elnyomatásból keletkezett, s amit a történészek elsőnek sietnek eltitkolni: *ellene, a magyar nép szabadságharcai során, ez elnyomás legfőbb szenvedői: a szegény magyar néposztályok keltek fel. S hogy az u. n. magyar „történelmi“ osztályok, (leszámitva a szabályt erősítő kivételeket: a Bethlen Gáborokat, Zrinyieket, Bocskayakat, Thökölyöket, Rákócziakat), inkább az őket megvesztegető elnyomók oldalán találták szívesebben magukat, mint az elnyomottak oldalán...*

A rosszulsikerült mult egyre nehezebb ólomként súlyosodott minden újabb magyar történelmi lépésre. Az elmaradt fejlődést az újabb elmaradások miatt egyre nehezebbé vált behozni s a török hódoltság utóhatása következtében: a nemzetileg elnyomott feudális Magyarország azzal kényszerült komplikálni gazdasági és társadalmi fejlődését, hogy az osztrákok által a török pusztítások helyén letelepített szlávokkal, németekkel, románokkal szemben ő vált elnyomóvá. Vagy legalább is önön felszabadulását a Habsburgok alól lehetetlenné tette a saját erejéből, mivel azt igazán ő maga (a magyar államhatalmat jelentő arisztokrácia) se akarhatta a saját magyar jobbágsága, még kevésbé az országba betelepedett idegennyelvű jobbágysága számára. *Tehát amikor egy lépést tett az ország nemzeti felszabadulása felé, ugyanakkor két lépést tett annak szabotálására.* Erdély bizonyos fokig emberségesebb, nemzeti-ségeivel jobban bánó feudális önállósága végeredményben a magyar uralkodó osztály miatt bukott el és a kurucokat se az osztrákok, hanem a grófi, bárói és hercegi rangokban jeleskedő *magyar labancok* verték le.

S amikor már minden szempontból elkerülhetlenné vált a jobbágság felszabadítása, 1848-ban, *a magyar urak csak a magyar jobbágyokat szabdítták fel,* azokat is csak azért, mert kényszerültek rá s halani se akartak a szlovák, szerb és román jobbágyok jobb élethez való jogáról. S ezzel egyenesen a sirba fektették a saját ügyüket. Mert az elnyomó Ausztria csak e magyar urak ellen jogosan felháborodott nemzeti-ségeik félrevezetésével és 48 ellen való vonulatásával tudta vérbe fojtani Magyarországot igaz ügyét.

A XIX. század derekáig szinte csak egy aktívum szerepel a magyar történelem mérlegében. Az, hogy egyáltalán szerepeltek még a magyarok Európa színpadán.

S ezt se a honfoglaló ősoktól hol egyenesen, hol kevésbé egyenesen, hol meg egész görbén leszármazó „történelmi“ osztálynak köszönheti, amely idestova a kutyájával se beszélt magyarul, inkább egy holt nyelvet selypített: a latint, rizsposos parókát hordott s igyekezett nemcsak élni Bécsben, hanem születni és meghalni is. *A vallásosan megvetett és a saját uraitól emberszámba se vett magyar jobbágy mentette át a magyar népet, s vele együtt Magyarországot az új korba, erős karjával, s*

ha az évszázadok viharai alatt nem is sokat fejlődött, de el sem felejtett ősi nyelvével, dalaival, művészetével, szívósságával, egy szóval egész létével.

A minden visszása ellenére a forradalmi 48-at követte az ellenforradalom majd két évtizedig tartó abszolútizmusa, amelyet a hivatalos történetírás szeret tisztára idegen elnyomatásnak nevezni, hogy ezzel is a magyar urak „forradalmi” látszatát mentse. Holott méltóan az 1848-as nemzeti forradalom végeredményben rendi jellegére, az ellene, illetve az általa felkeltett dolgozó tömegek ellen tomboló ellenforradalom az elnyomók és a magyar urak *kompromisszumában* ért véget.

Közben ugyanis bekövetkezett a még minden izében recsegő Habsburg-birodalomban is a társadalmi fejlődés *polgári és tőkés* szakasza. És ezzel együtt bekövetkezett az is, hogy a Birodalom idáig egymással feudálisan verekedő uralkodó osztályainak egyszerre közös érdekévé vált a Birodalom összes dolgozóinak modern ipari proletáriátussá való átalakítása. Ez persze a rész-országokban annál könnyebben ment, minél inkább előretört a proletáriátust alakító városok uralmában a *polgárság*.

Jellemző a magyarság elmaradására a világpolgárság fejlődésében, hogy még a 67-es kiegyezés után sem volt komoly értelemben vett polgársága és egyáltalán városi élete. A ma már világméretekben is helyét megálló Budapest 1870 körül Pest-Buda nevű, rosszulvilágított, Duna-partján marhapiaccal és kövezetlen uccákkal jeleskedő nagy falú volt. A török pusztítást még ekkor is selymő Alföldön középkori betyárok verekedtek (a „felszabadított”, minden termelő eszköztől megfosztott parasztság életösztöne nevében) az idők sodrával munkára: *tehát csendbiztossá* kényszerült magyar dzsentrivel, s egy-két osztrák pénzzel épített vasutvonalat leszámítva, a nyáron fullasztóan poros, télen tengelyig sáros országúton ekhöz szekerek döcögtek és a szabályozatlan Tisza, ha kedve engedte, féktelen áradásaival évente hónapokig diluviális korszakba sülyesztette vissza az egész országot.

A polgárság hiánya miatt előbb gyarmattá válással, tovább valódi nemzeti megsemmisüléssel fenyegetett Magyarország minden uri megélhetési eszközeiből kikopott uralkodó osztályának gyorsan cselekedni kellett. Egész biztosak lehetünk benne, ha a társadalmi fejlődés továbbra is engedélyezte volna az ő ócska feudális kiváltságait, tőlük válhatott volna gyarmattá, pusztulhatott volna Magyarország. Gyorsan polgári osztályt kellett tehát teremteni, de miután ez a *továbbra is rabszolga sorsban tartott*, „felszabadított” *parasztságból nem lehetett*, még kevésbé a legfeljebb csak naplopó hivatalnoknak jó, lezüllött kismemesből, tehát *vagontételben hoztattak maguknak polgárságot Keletről, a cári birodalom élelmes, üldözött zsidóinak kiapadhatatlan rezervoárjából*.

S amit ez a polgári osztálynak idetereemtett zsidóság csinált két generáció alatt Magyarországból, az csak az amerikai vadnyugat barbár aranyásóihoz méltó. Elsősorban is kezdték azzal, ami a legégetőbb volt s ami már majdnem elkésett: *az ország termelőerőinek a kor színvonalára való emelésével*. Gyárakat növesztettek ki a földből, a falusi nyomorból becsalogatták városi éhbérre munkásságnak a parasztokat, vasutvonalakat húztak, hidakat verettek, egyszóval építettek a romok helyére és szívós hitelhálózattal eljuttatták a pénz vérkeringését a legtávolibb zugokba is. A városok idáig elmaradt fejlődése gyorsan kipótlódott, a marhavásáros Pest-Budából ragyogó Budapest lett és ott ahol eddig temetői csend uralkodott, egyszerre élettől zsongott minden.

Az idáig elmondottak ne tűnjenek föl a zsidóság holmi faji dicséretének. Szó sincs ilyesmiről, mert a magyar polgárságnak bevándorolt

zsidóság csak azt tette, amit adott gazdasági és társadalmi viszonyok között tehetett. Az elmaradt fejlődés a kiáltó szükségletek formájában cselekvést követelt, építő alkalmakat nyújtott s éppen elmaradtsága miatt nem állította a cselekvő osztály útjába a másutt ilyen helyzetben akadályozó feudálizmust. Sőt, ép' e teljesen ebek harmincadjára jutott magyar feudalizmusnak vált szükségessé a polgári osztály megerem-tése, az ő tehetetlen ölében heverő kincseknek gazdagsággá való átalakít-ása miatt. Sok egyéb visszasság mellett, ez az egyik magyarázat a ma-gyar polgárság *feudál-polgárság* jellegére, a bárói cím után áhítózó tő-zsérekre és a bankok igazgatóságaiban szinte tulnyomóan üldögélő arisz-tokrata urakra.

Egyszóval a Magyarországra bevándorolt zsidóság ép' oly hatalmas és sikeres volt az *adott társadalmi fejlődés felmenő vonalán, mint ami-lyen tehetetlen és mint polgári osztály: pusztulás előtt álló a jelen ha-nyatlás utolsó szakaszában.*

Persze ami a gazdasági beolvadás következménye volt, a magyar polgársággá változott keleti zsidóság új szellemi felépítményt is, még hozzá minden ízében *magyar polgári szellemi felépítményt* emelt az új gazdasági alapra. Ugyannyira rohant az elkésve indult fejlődés, hogy mire bekövetkezett a legeslegújabb korszak, Magyarország, ha nem is Anglia-módra, de *végeredményben polgári országnak mondhatta magát.* Közben a történelmi helyzet úgy hozta, hogy az ifjú Magyarország kény-szerű lecsatlakozásával félévszázaddal meghosszabbította a haláraitelt Habsburg imperiálizmus életét, mindamellett azt megmenteni nem tudta. Sőt, amikor bekövetkezett az összeomlás, ő maga is, fiatal polgári lété-vel, ebben az előregedett polgári világban, majd örvénybe került.

Egy-egy fenékgig ható történelmi rázkódtatás mindig tetőtől-talpig meg szokta változtatni, épp az újra közelgő változás elkerülése, vagy legalább is kitolása érdekében az egyes nemzeti társadalmak uralkodó osztályainak összetételét.

Különösen nagy ez a változás, amikor az egész világrend is mágne-sesen sodródik egy mindennél nagyobb fordulat felé.

A magyar társadalom e nagy villámcsapása a világháború utáni forradalom volt. Amiatt és az azután eltelt egy-két év alatt ismét több változás ment végbe rajta, mint az elmúlt évszázadok alatt összesen. El-sősorban is a békeszerződések, ugyanakkor, mikor az összes vesztesek közül legjobban Magyarországot sújtották, *először a történe-lemben megteremtette nemzeti egységét.* Ez a nemzeti egység megköny-nyította a polgári osztály egybeforrását a levert, forradalommal szemben. Hogy közben ellenforradalmi ideológiája, ön-maga kigunyolására, antiszemita ruhába öltözött, az egyrészt annak volt a következménye, hogy a kétségtelenül zsidó alapzatú magyar polgárság *abban is tisztára polgári volt, hogy intellektueljeinek egy része a feltö-rekvő negyedik rend mellé állt,* (s ezt teszi mindenrendű, még teljesen zsidómentes polgárság egyrésze is mindenütt), másrészt ekkorra már megindult a fasizmus alapjait képző bürokrácia kifejlődése a jórészt nemzsidó kispolgárságból és a lecsuszott nemesi osztályból *a polgárság régebbi pozícióit elfoglaló zsidóság terhére* — és végül hatalmasan tápl-álta ezt az antiszemitizmust a feudálizmus élég nagy csökevényeivel együtt fennmaradt polgárellenes, zsidófaló középkori barbárság.

A mai magyar polgári társadalom integrális és ezer idegszállal hoz-zánótt része a világpolgárságnak s ha külpolitikai helyzete egyik, vagy másik imperialista rendszerbe sodorja is: *jelene és jövője mégse külö-nül el a világpolgárság sorsától.*